

Игор Исаковски
Песни од големата соба

Културна установа Блесок

ЕДИЦИЈА БОРЕА

Copyright © Игор Исаковски и Блесок, 2014.

Ниеден дел од оваа публикација не смее да биде репродуциран на кој било начин без претходна писмена согласност на издавачот.

Игор Исаковски

ПЕСНИ ОД ГОЛЕМАТА СОБА

CIP – Каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека „Св. Климент Охридски“, Скопје
821.163.3-1

ИСАКОВСКИ, Игор

Песни од големата соба / Игор Исаковски. – Скопје : Блесок, 2014. – стр.144; 17 см.
(едиција Бореа; кн. 34)

– Белешка за авторот: стр. 137

ISBN 978-9989-59-619-3
COBISS.MK-ID 96992522

Културна установа БЛЕСОК
Скопје, 2014

содржина

Таа соба	9
ТАНЦУВАЊЕ СО ТИШИНАТА	
Големата соба	13
Тој нежен трепет	14
Јарбол, на суво	15
Малку капки	16
Јужен светилник	17
Дневнички записи, сверски мирни	18
Тоа ти следува	20
Ние живееме на вториот кат	22
Нов ден, нова вода	23
Танц	24
Ноќни летачи (жед)	25
Како станав цвет	26
Часовникот е спокоен	27
Излегување: рамнотежа	28
Лик, тивок	29
Демон	30
Ноќни звуци, ноќни птици	32
Милни песјаци	33
Ноќен воз	35
Небаре сум	38
Истурено, испрскано	39
Те боли црната светлина што те очекува	40
Вечерва мирисаш на крв	42

Додека го измиваш телото	43	Прсти: месо.	88
Ти и ноќта	44	Закачување крпа	90
Ти си овој простор	45	Повремено заедно со Данило Киш	92
Надира птичја песна	47	Ајде!	96
Низ зелени стакла	48	Сопнување врз сништа	98
Одамна никој не ми го слуша здивот	49	Пред ослепување, пред еутаназија	99
Не знаеш, знаеш: светови	50	Сонување, со кикот	101
Мраз врз прстите	52	Како зреє ноќта	102
Точна тажна песна	53	Криумчарејќи се низ здивот	104
Влегување: во темнината	54	Надвор	106
Несакајќи шириш молк и мрак	55	Ново Лисиче	107
Светот се движи: фрагменти	57	Овде сите сакаат да ме гушнат	109
НЕ.		Го гледам и она што ќе се случи	110
Ослободен сум	61	Таму, кај лавабото	112
Нежни стихови, нежни и тивки.	63	Имало ноќи и полоши од оваа	114
Надевања. Брак	65	Прекршување, кршење	116
Копнежот се впишува во писма	66	Прсти сплетени	117
Уморен	71	Таа сила, едноставна	119
Се правам дека се смеам	74	** * (по улиците нема никого)	120
Мили душмани	76	ДЕКА ДА (ВО НАДОАЃАЊЕ)	
Не се согласувам:	77	Правење место	125
Не ти треба	79	** * (во три по полноќ)	126
БОКСУВАЈЌИ СО СОПСТВЕНАТА СЕНКА НА СИДОТ		Голи мисли, разголени зборови	127
Душата ти е добро	83	** * (во мразот крцкаат)	129
Белешка	84	Мртвите, мили мои	130
Три, во темнината	86	Дланките ти се далеку	132
		Почесто ноќи	133
		Ќе те пречекам на половина автопат	135

ТАА СОБА

тоа е таа соба во која научи
како да се справуваш со студ и празнина,
со чад, секогаш премногу чад околу тебе,
и звуци кои само од тебе доаѓаат: тоа е
таа соба во која разговаравте, во која
безумно се љубевте, и мирисавте еден
на друг, и заедно сонувавте. таа соба
е вашето засолниште од светот, тоа е
нешто кое ќе мораш да го понесеш
со себе каде и да тргнеш. а како се носи
една соба, за две души, насекаде
низ животот? како да се понесе
таа соба во која си ги завршувавте
речениците, небаре слапови во
поток од глечери? додека некаде напред
светка, заедно го наоѓате патот. звуците,
како што треба, доаѓаат од вас, двајцата.
одеднаш, како од едно, така доаѓаат звуците.

ТАНЦУВАЊЕ СО ТИШИНАТА

ГОЛЕМАТА СОБА

колку е тивка оваа голема соба:
се слуша дури и брумот од микрофонот
на саксофонот, меѓу здивови, низ ноти...
тивка е собава, голема и висока:
како кула над замок кој веќе нема
што да брани. се разлива брумот
меѓу сидовите, низ мебелот, низ стаклото...
тенки се завесите во собава, сини
речиси просирни: пропуштаат
доволно светлина, впиваат звуци
кои не се за надвор. собава е свој свет.
толку е тивка што ни една од мислите
кои профучеа низ мене деновиве
не ги наоѓа своите звуци. мислите
стануваат брум кој навалува
кон спалната соба. а ја тресе кујната.

ТОЈ НЕЖЕН ТРЕПЕТ

слушни како трепери металот:
 тоа се сите шајки забиени
 во сидовите кои ме опкружуваат
 и сликите ми ги држат. тоа се
 сите удари во овие сидови
 кои од светот ме чуваат
 додека низ себе тивко дивеам –
 пустиник во центарот на градот.

слушни како трепери:
 музика за мојот ветар,
 штим пред полетување,
 навев ведрина
 пред да наздравам – со полно
 сè, со топла насмевка...
 огледалото трепери.

ЈАРБОЛ, НА СУВО

застанат, на карпа, на голо и отворено.
 стојам исправен како кипарис.
 нека дува, нека шиба, нека вители.
 нека! ветер имам во косата,
 ураган во душата. дишам, душата
 ми запишува: јас само стојам
 исправен на ветрот. јарбол сум
 за сите едра што ќе се намерачат,
 тие завеси бездомници, сираци,
 несфатени, несакани: јас сум им
 безбедно прибежиште. големи ми се
 дланките, уште поголема душата. нека,
 ќе плачеме заедно. осаменоста е
 праг зад самотијата. дојди,
 ќе го преминеме заедно: така ти ја
 пружам раката. ќе молчине
 секој во себе, небаре тешка клетва
 помислуваме. а само ќе молчине.
 зашто немаме зборови за болката.

МАЛКУ КАПКИ

погледот ми шета по должината на
 завесата: со ноќи го очекувам дождот.
 тивко е; мириса на полен, на нацицан мед
 и на коса мириса. се обидувам од сите
 состојки да направам лек; зачинувам
 со душа, со нежност, со спокој –
 не ме слуша светот, светот не ме чувствува.
 слаб сум за светот, кревок и кршлив сум
 за плимата чувства што нараснува:
 „ене, гледај го вулканот...“
 „ене, гледај ги зраците преку телото...“
 еј, *гледај како е да се живее сам!*
 како во песните, како во приказките:
 сите сме сами. вистина е. а вистината
 мириса на спокој. светлина е тоа. нежна
 и тивка. како дожд што се збира –
 зад оние планини, ене.

ЛУЖЕН СВЕТИЛНИК

сноп светлина:
 одамна не поминуваат бродови
 но наминуваат луѓе, –
 ме заплискуваат шумови,
 тече светот во прелевање...
 сноп светлина –
 секој ден пораширена, почиста...

 сноп светлина. сум.

ДНЕВНИЧКИ ЗАПИСИ, СВЕРСКИ МИРНИ

при наплив зборови во главата
 силен како експлозивен порој
 помислувам на старите песни:
 на што се сеќавам, зошто се сеќавам
 токму на тоа? па помислувам
 на случки и спомени – дневник ми се
 песните, шифрирани зборови
 кои само мене ќе ми кажат кога
 нешто било (затоа датуми и саати
 под секоја, ко удари на гонг за точно
 време) и кога не било а сум сакал.
 сум копнеел, сум дивеел од жесток
 копнеж. како било можно, потоа,
 да сум спокоен? како се вика тој
 амалгам на времето? дали е
 рамнодушност, од која толку
 се плашам? или е помиреност,
 изнудено прифаќање, кое
 толку многу го мразам?
 како се вика тој тивок покој?

на што се сеќавам, и зошто?
 ноќи како оваа, во која кожата
 врз кожа ми се лепи, а зборовите
 навалуваат од само ним позната
 потреба... голтки, капки, чаши

и шишиња... да, се сеќавам
 на сето тоа: амалгам од течности
 кои понекогаш гасат, понекогаш
 дотураат врз огнот... како е можно
 да сум олку мирен, а полн музики?
 и звуците се амалгам: хармонија
 од постојано превирање и бркање
 низ просторот кој ме опкружува,
 просторот низ кој дишам.
 и слушам. и пеам, зашто само
 јас можам да се чујам.

ТОА ТИ СЛЕДУВА

кога ќе одминеш
далеку низ сите познати улици
и ќе се најдеш во пустелија
во која најблизок соговорник
ти е далечен далновод
ќе си речеш: тоа ти следува

како кога те врне, додека полека
возиш точак: обилно те врне.

кога возејќи ќе одминеш
млади девојки, ведри и заборени
кои нема ни да те погледнат
за кои значиш исто колку и снегот
од нивното веќе не толку блиско детство
ќе си кажеш: тоа ти следува

како кога не можеш да заспиеш, како кога
те разденува со книга наместо со чаша в рака.

кога се сеќаваш и изустуваш: „ти кажував
за свежи летни мугри, полни мириси и
птичји лудувања. додека ти низ смеа
велеше дека такви можам да видам само
со бдеење, јас мислев: би бил буден со тебе,
како во сите наши изгрејсонца. луд како птица.“

како кога соништата не ти дозволуваат
да потонеш: сиви нијанси од ликови.

кога ќе се погледнеш во огледалото, соочен
со убавина која само ти ја гледаш, па гледаш:
сето тоа е бесмислено како здрава исхрана
зашто самотијата те демне зад секој поглед,
и прави пат на осаменоста надуена од спомени
и само си кажуваш: тоа ти следува

како кога соништата не ти дозволуваат
да се ослободиш: бледи нијанси од зборови.

кога на студена улица ќе се загледаш
во сопствената сенка, бледа контура
од она што гори во тебе, сведок
со пресечен јазик за сето она што во тебе рие
и панично бара исказ за лавата на зборовите
ќе си помислиш: тоа ти следува

како кога во свежа летна мугра
размислуваш за мудроста на птиците.